

JOSIP VANDOT:

Kekec nad samotnim brezdnom.

Planinska pripovedka.

5.

Tisti dan se je jokala sirota Mena. Ves dan se je jokala na Kosobrinovem domovanju. Bilo ji je pa tudi tako hudo, da ni mogla ničesar drugega, kakor da se je jokala. Saj je videla ubogega Kekca, privezanega ves dan k drevesu, in vedela je, da je to hudo, tako hudol! Zato pa je Mena sklepala ves dan ročice. Hodila je venomer za Kosobrinom in mu je govorila: »Rešite ga, stric Kosobrin, lepo vas prosim, rešite ga! Kekec trpi in bo nemara še celo umrl... Pa vas je včeraj Kekec rešil. Lepo vas je rešil... Zato pa ga rešite tudi vi, stric Kosobrin, kakor ste rešili mene iz Bedančevih krempljev. Dajte, stric Kosobrin, in usmilitite se Kekca!«

Kosobrin je zmigaval z glavo in si je gladil svojo dolgo brado. Ves žalosten je gledal na sirotico Meno in je govoril: »Seveda, Mena, seveda... Rad bi ga rešil. Toda kako? O, to je težko, Mena, ker je Bedanec velikan, a jaz samo majhen možiček, ki me lahko odnese vsak vihar gorá... Počakaj, Menica, da si izmislimo zvijačo, pa pomoremo Kekcu. Danes še ni mogoče; a jutri nemara si izmislimo kaj poštenega, ki bo Kekcu v prid. A danes ne, Menica! Danes ni mogoče... Kar lepo tiho bodi in počakaj do jutri! Ali si slišala, Menica, ali si slišala?«

Mena si je obrisala žalostni obrazek in si je popravila dolge, rumene lase, ki so ji padali v dveh debelih kitah po hrbtu. Sedla je na skalo in je neprestano gledala na Kekca. Oči so ji bile vse žalostne in v srcu jo je bolelo, da je morala bridko zdihovati. A nočilo se je že, in zato je odšla Mena počasi, počasi in žalostno proti koči, kjer jo je že pričakoval Kosobrin v mali, nizki kuhinji. Ogenj je plapolal na ognjišču in je razsvetljeval s svetlim plamenom vso kuhinjo. Pred ognjiščem pa je stal Kosobrin in je kuhal v trinožni ponvici večerjo. — Mena je sedla na klop kraj ognjišča. Z roko si je podprla glavo pa je strmela nepremično in molče na plapolajoči ogenj.

»Ne bodi žalostna, Menica!« jo je nagovoril Kosobrin. »Saj bomo rešili Kekca... Nič hudega se mu ne pripeti. Veš, Bedanec ga je privezal samo danes k drevesu. Jutri pa bo Kekec že svobodno hodil po gori. Nemara še celo pobegne Bedancu in se zateče k nama... Le meni verjemi, Menica, in ne bodi nič žalostna zaradi Kekca.«

Deklica je globoko vzdihnila, a vendar ni odgovorila ničesar. Kosobrin je zlil v leseno skodelico rumenega močnika in mleka. Skodelico je postavil na klop kraj Mene in je podal deklici drobno, leseno žličko. Sam pa je jedel kar iz ponvice; slastno je jedel z lepo izrezljano žlico, in obraz se mu je svetil v veliki zadovoljnosti. Po večerji je prižgala Mena ob ognju lojevko. Voščila je Kosobrinu lahko noč in je odšla v malo izbico kraj kuhinje. Tam je stala njena posteljica, lepo in mehko postлана. Mala mizica je stala sredi sobe, okrog mizice sta bila dva bela stola. Čedno je bilo po sobici, in še celo šopek rdečega ravšja je bil vtaknjen v rjav lonček sredi mizice. Zato pa je tako prijetno in lepo dehtelo po vsej izbici. Mena se je razpravila in je šla spat. Pokrižala se je in je pričela moliti. Za mrtvo mamico je molila in za mrtvega očeta. Pa tudi za Kosobrina je molila. Nazadnje se je domislila Kekca. Vzdihnila je in je molila tudi za Kekca, da bi se rešil iz rok strašnega Bedanca, kakor se je bila tudi ona nedavno sama rešila. Še enkrat se je Mena pokrižala. Potem pa je upihnila svečo in je zaspala...

Rano v jutru se je prebudila in je vstala. Kosobrin je že grel v kuhinji mleko, in po zajtrku je odšla Mena v hlevček, ki je stal onkraj koč. Tam notri pa sta meketali dve kozi in sta beketali dve beli ovci. Mena je prišla tanko šibico in je pognala živinico iz hlevčka. Mimo vrtička jo je gnala in mimo dveh lepo posejanih njivic; tja gori jo je gnala, kjer se je razprostirala koncem planotice tesna in ozka goščava, dotikajoča se strmih, nepristopnih skal. Živinica se je pričela lepo pasti. Mala pastirica je pa sedla na kamen tam pod belimi skalami in je gledala po divji, strašni soteski.

Jutro je bilo jasno in hladno. Po drevju in grmičju je ležala rosa. Solnca ni bilo v sotesko. Samo visoki, skalni vrhovi na Bedančevi strani soteske so se srebrno svetili in se smehljali v samotno globel. Gorski potok je šumel med razmetanim skalovjem in belim prodom. Mena je videla razločno njegovo modro vodo, ki se je zaganjala preko skal in se je za trenutek ustavljala v globokem tolmunu. Tam v goščavi je zaščebetala tu pa tam samotna sinica in je skakala z vejice na vejico. Deklica je zagledala drobno sinico in se je prijazno nasmehnila. Saj je vedela, da ni sama v tej divjini — o, tudi drobne ptičke so tu, in kjer so drobne ptičke, tam ni strahote in zapuščenosti.

Mena se je ozrla na samotno bukev onstran soteske. In tedaj se je zopet domislila nesrečnega Kekca. Bog ve, ali ga privede tudi danes hudobni Bedanec k drevesu in ga priveže k bukvi? — Mene se je

zopet polastila žalost, ki jo je bila mučila ves včerajšnji dan. Zato pa je gledala tja na goličevje in je vsak trenutek čakala strahoma, kdaj se prikažeta iz goščave Bedanec in Kekec. In resnično — njen strah je ni varal. Kar hipoma je stopil iz gozda Bedanec. Na vrvi je imel navezanega Kekca in ga je prav nemilo vlekel za sabo. Meni je zastalo srce, in vzkrinknila je polglasno v svojem strahu. Videla je Bedanca, kako je privezal dečka k drevesu; videla je, kako mu je nekaj prigovarjal, in tudi to je videla, kako je udaril Bedanec trikrat Kekca s šibo.

»Hej, hej!« je izpregovorila Mena in se je prijela za glavo. Z rokami si je zakrila oči, da bi ne videla ničesar več. Zakaj v srcu jo je bolelo, tako jako bolelo. — »Kekec, Kekec!« je govorila mala Mena. »Da bi ti mogla pomagati! Kar šla bi in bi te rešila... A ne morem, ne morem... Ubogi Kekec! Pa ti je zdaj hudo, kakor je bilo meni hudo pri Bedancu...«

Naposled pa je Mena vendarle pogledala še enkrat na goličavo. A videla ni več Bedanca; samo Kekca je še videla, in Kekec je stal ob drevesu ravno tako kot včeraj. Ko pa Mena ni videla Bedanca nikjer, jo je minil strah. Dvignila se je; z rokami je zamahnila in je zaklicala na ves glas: »Kekec, Kekec! Ali me čuješ?«

In z višine se je oglasil Kekčev glas. »Ho-ho, čujem, čujem,« je odgovoril Kekec. »Pa kdo me kliče, hej, kdo me kliče?«

»Jaz sem, jaz — Mena,« je zavpila deklica. »Tu na skali stojim. Vidim te, Kekec, dobro vidim... Rada bi ti prišla pomagat, pa ne morem, ker sem majhna in slaba... O, Kekec, kar potrpi! Vem, da se bojiš Bedanca, kakor sem se ga jaz bala. Zato pa mi je hudo pri srcu, ker ti ne morem priti na pomoč.«

A mala Mena se je začudila in je ostrmela. Zakaj zaslišala je Kekčev smeh, ki se je hipoma razlegnil preko tihe soteske. Resnično — Kekec se je zasmel na goličevju, na vse grlo se je zasmel, da se je Mena kar zavzela. — »Kaj praviš, Menara? Hej, kaj praviš?« je vpil Kekec. »Jaz se naj bojim Bedanca? Motiš se, Menara, strašno motiš... Ne bojim se Bedanca. Še včeraj se ga nisem bal, ko me je pestil in rahljaj tako neusmiljeno. Menara, še boš videla, kako bom jaz pričel rahljati Bedanca. Še presedalo mu bo in se bo praskal za ušesi. Nasukal ga bom pošteno, kakor sem ga bil nasukal sinoči. Kar hled je bil in se je cmeril, da se mu danes posmehujejo sove vsega pogorja... O, Kekec ni paglavec, da bi se ustrašil vsakega čmrlja na trati. Še najmanj se pa bojim Bedanca, pa najsi še tako rogovili in razsaja tod okrog... Ne boj se, Menara! Še boš videla, kako se bo nekoč smejal Kekec in se bo tolkel po kolenih. Zato pa se ne boj in bodi vesela, kakor sem jaz...«

Kekec se je še enkrat zasmel. Potem pa je pričel prepevati radostno pesem, da je odmevalo vseokrog med mrtvim skalovjem.

Mena se je čudila vedno bolj in je kar z rokami sklepala v svojem začudenju, ko je slišala Kekčevo petje. Skozi goščavo je pritekel Kosobrin ves zasopel. Obstal je kraj deklice in je dejal: »Ali slišiš Kekca, kako prepeva? Ali si slišala, kaj je ravnokar govoril? Menica, rečem ti, da je Kekec pobič, da mu ni para daleč naokrog. Hoj, ta bo še zagodel Bedancu kakor nihče. Nemara se še celo zapraši Bedancu v razmršene lase in brado in ga pošteno opraska... Menica, le meni verjemi in bodi brez skrbi...«

Kekec pa je veselo prepeval tam na višini. V jutru se je bil pošteno najedel sirkovega močnika v Bedančevi koči. Tudi vrč vode si je prinesel pod drevo, da ne bo trpel žeje kakor včeraj. O, Bedanec se je držal besede, ki jo je zastavil sinoči, ko je Kekec prepodil nevshečno sovo. Privezal je pač Kekca k drevesu; toda vrv je ovil danes Kekcu samo okrog pasa. Kekec pa je imel zaradi tega noge in roke proste, pa ga ni več tako jako bolelo kot včeraj. Pač ga je pestil Bedanec tudi danes in mu je velel, naj gre in ugrabi Meno. A Kekec se je kar namrdnil in je pljunil v svoji nevolji pred Bedanca. Pa niti za šibo se ni zmenil, ki ga je z njo oplazil Bedanec prav nemilo po plečih. »Le dajte me, stric Bedanec!« je rekel Kekec malo marno. »Ne bojim se vaše šibe. Zato pa ne bom javkal — naká, niti cmeril se ne bom...«

Bedanec je strahovito zarenčal. Še enkrat je ošinil Kekca prav neusmiljeno in je vrgel šibo na tla. Toda videl je, da mu vse skupaj prav nič ne pomaga. Zato pa se je razsrdil in je odšel naglo v gozd. Kekec pa se je posmejal za njim in si je drgnil roke v svojem veselju. »Le pojdite, stric Bedanec!« je govoril. »Hvala Bogu, da imam proste vsaj roke in noge... Lepo bom razmišljal zdaj, kako naj vam zago-dem, stric Bedanec! Saj zagosti vam moram pošteno, ker sem tako prisegel. In že sinoči sem pričel gosti, ko sem pričaral sovo na Bedančevo streho. Pa je plesal stric Bedanec, hudo je plesal, ker sem mu pričel gosti. Začetek je bil dober; a konec godbe bo še boljši. O, Kekec je dober godec, stric Bedanec! Videli boste že še, ko vam zaigram zadnjo poskočnico...«

In Kekca se je polastila vesela razigranost in dobra volja. Kar smejal se je, ko je govoril svoje besede mali Meni preko soteske. V svojem veselju pa si ni mogel kaj, da ne bi zapel radostne pesmi. A tisto petje je privabilo Bedanca iz gozda. Ves srdit je pritekel Bedanec h Kekcu. Z obema rokama je pograbil Kekca za rame, pa ga je pričel silovito stresati. »Ali mi boš tiho, ti paglavec?« je zavpil nad Kekcem. »Ti nemarnost! Kaj pa rjoveš tako neumno, da poplašiš vse orle po Mali Pišenci? Ali boš molčal, paglavec prebiti? Ha, ali boš molčal?«

Kekec je utihnil. Pogledal je razsrditega Bedanca, pa mu je odgovoril prav mirno: »Stric Bedanec, saj sem vam že dejal enkrat, da ste

res čuden človek. Ušesa imate, kakor jih imam jaz, pa ne morete slišati lepega petja; a jaz ga rad poslušam, pa imam ravno taka ušesa kot vi. Čudno, čudno — lepega petja ne morete slišati in tudi grdega ne. Pa bi človek mislil, da bodete vsaj sovino skovikanje lahko poslušali. A tudi tega ne morete. Pa kako je to, stric Bedanec?»

»Za ušesa te pograbit, ti nepridiprav!« je vzrojil Bedanec. »Bog ve, kakšen jezik imaš, da ti ne more nikdar mirovati. Rad bi videl tisti jezik. Zato pa pazi, ti pobič, da ti ne izdrem iz ust tistega jezika. Pa boš miroval in ne boš nič več gobezdal.«

»Hm,« je odgovoril Kekec. »No, pa bom molčal, ker mi tako ukazujete in tako težko poslušate lepe besede.« — In Kekec je res molčal in ni črhnil več. Zagledal se je v Kosobrinovo domačijo in videl možička tam sredi njive. Pridno je delal tam Kosobrin in je okopaval črno zemljo. Bedanec se je zleknil po trati in je strmel nekam daleč. Molčal je in ni trenil niti enkrat. Kekcu je postalo vse to dolgočasno. Pričel je mrmrati nekaj nerazumljivega in je kimal z glavo. Toda kar hipoma se je vzravnaval in se je namuznil. Obrnil se je k Bedancu in je dejal: »Stric Bedanec, ali slišite? Vi ne morete slišati pesmi. Toda ravnokar sem si izmislil lepo pesem, ki je stokrat lepša nego tista, ki sem si jo bil izmislil na grobu rajnke Keze. Dajte, stric Bedanec, pa jo poslušajte! Videli boste, da jo boste lahko poslušali. Nemara jo boste pa še sami zapeli, ko vam bo tako dolg čas, kakor je zdaj meni. Dajte, stric Bedanec, pa odprite ušesa!«

Bedanec je zagodrnjal nekaj nerazumljivega in je zamahnil z roko. Kekec pa je kar pričel peti in se ni zmenil več za Bedanca. Pel pa je tako svojo pesemco, ki si jo je bil izmislil ravnokar:

»Kosobrinček, Kosobrinček,
daj nam danes ti v spominček
dve žrebici, dve telici,
dve kozici, dve ovčici.
Ženemo jih ob vodici
na tej vrvci po stezici
tjakaj v gozdič, pisan gaj —
Kosobrinček, daj nam, daj!«

A Kekec je komaj skončal svojo pesemco, že je skočil Bedanec na noge. Kar za vrat je prijel Kekca in ga je stisnil tako, da je Kekcu sapa zastala. »Kako se norčuje ta nepridiprav iz poštenih ljudi! O, glejte, kako se norčuje!« je govoril Bedanec v svoji razdraženosti. »O Kosobrinu poje paglavec; Bedancu poje o Kosobrinu! Čakaj, čakaj, Kekec! Vse muhe in vse pesmi ti izbijem iz glave. Samo malo počakaj, Kekec!«

»Stojte, stojte, stric Bedanec!« je zavpil Kekec. »Saj se ne norčujem iz vas in tudi Kosobrina ne hvalim. Saj zakaj bi ga hvalil? Kaj ni ravno Kosobrin kriv tega, da me zdaj pestite tako neusmiljeno? Premislite malo, stric Bedanec! Samo začetek pesmi sem vam

pel; a konca še niste slišali. Dajte, poslušajte še konec in pomislite malo na sovo, ki vas je strašila sinoči. Pomislite, da drevi zopet lahko pride sova na streho vaše koče. Pa boste spet tarnali, stric Bedanec, in boste prosili Kekca, naj vam prežene sovo. A kaj, če bom jaz gluha in ne bom hotel poslušati vaših prošenj, kakor vi nočete poslušati mojih pesmi? Ha, stric Bedanec? Kaj pa bo potem?»

Bedanec se je zdrznil, ko mu je Kekec omenil sovo. Izpustil je dečka in se je zleknil zopet po trati. Kekec pa se je skrivaj posmehal. Z roko se je pogladil po vratu in je nadaljeval svojo pesem:

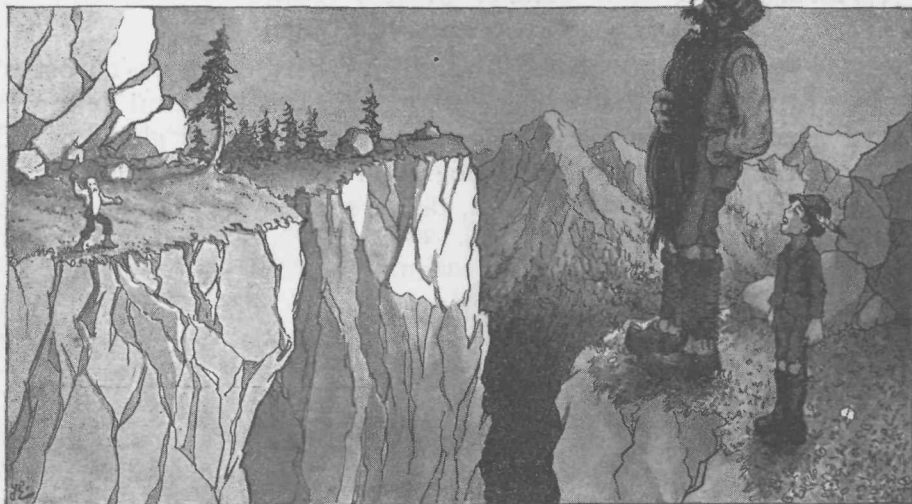
»Kosobrinček, Kosobrinček,
mi pa damo ti v spominček
dve mravljici, dve osici,
dve kresnici, dve mušici,
da si spečeš jih v kozici
in razrežeš na polici.
Nož ti seka — sek-sek-sek —
Kosobrinček, dober tek...«

»Ho-ho!« se je zasmehal Bedanec na ves glas in se je trikrat prevrgnil na trati. Potem pa se je naglo dvignil in je skočil h Kekcu. Nož je potegnil iz žepa in je bliskoma prerezal vrv. »Kekec, dobro si si izmislil to pesemco. To bo pihal Kosobrin, kadar jo začuje... Hej, Kekec, kar hitro me nauči te pesmi! Potem pa greva in jo zapojeva Kosobrinu. In Kosobrin se bo kar valjal od same togote tam na oni strani... Prost si, Kekec, prost! Nič več te ne privežem k drevesu. Samo te pesmi me hitro nauči! Hitro, hitro, ti rečem, Kekec!«

»O, glej ga nol!« se je zavzel Kekec sam pri sebi. »Kako naglo sem ga ujel! Včeraj sem ga ulovil na sovo, a danes na to pesemco. Stric Bedanec, meni se vse tako zdi, da vam skoro zaigram zadnjo poskočnico, skoro...« Tako je mislil Kekec sam pri sebi. Na glas pa je rekel: »No, glejte, stric Bedanec! Saj sem si mislil, da niste brez ušes. In vse eno vam je ugajala lepa pesem. Vi hočete, da vas naučim tiste pesmi? Pa vas bom naučil. Samo dobro poslušati me morate in naučite se takoj.«

In Kekec je ponovil trikrat svojo pesem. Bedanec je godel za njim s svojim debelim, bučnim glasom, dokler se ni popolnoma naučil pesmi. Potem pa je pograbil Kekca za roko in ga je vlekel za sabo po strmini. Obstala sta tam doli nad prepadom, in Bedanec je zavpil, da je jeknilo vseokrog: »Hej, Kosobrinček! Hej, zajček! Ali slišiš? Prikaži se, da ti povem nekaj lepega. Kar hitro se prikaži!«

Kosobrin se je prikazal na skali na nasprotni strani in je gledal ves začuden na Bedanca in Kekca. A Bedanec je prijel dečka okrog vrata in mu velel: »Daj, začni, pobič! Svojo lepo pesem začni, da jo sliši Kosobrin! Pa se bo kar prevračal tam na skali... Začni, pobič, in jaz ti bom pomagal.«

Kekec se ni pomišljal, ampak je začel peti. Bedanec je pritisnil s svojim debelim glasom, in pesem je bučala po ozki soteski, da je grmelo vseokrog. Kosobrin je poslušal in se je čudil. Toda naposled je uvidel, da je pesem namenjena samo njemu in se norčuje iz njega, strašno norčuje. Zato pa se je razjezil in je pričel grabiti za kamenje, ki je ležalo okrog njega. In tisto kamenje je lučal preko soteske; v svoji onemogli jezi ga je lučal in niti pomislil ni, da ne more zadeti Bedanca. Zato pa se je Bedanec grohotal in je zavpil preko soteske: »Kosobrinček, ti zajček! Ali si slišal to lepo pesem? Desetkrat na dan ti jo zapojeva od danes naprej s Kekcem, da boš zelen in pisan. Ali si slišal, Kosobrinček, ti zajček?«

Kosobrin je vreščal in je grozil s pestmi. Toda naposled se je zasukal na skali in je kar hipoma izginil. Bedanec se je grohotal neprestano in je stiskal Kekca s svojo debelo, močno desnico. »Zaigrala sva mu, Kekec, lepo sva mu zaigrala, da ne bo mogel spati vso noč,« je govoril. »Zato pa bo dobro zate, Kekec, zato, ker si izmislil tako lepo pesem. Veš, za večerjo dobiš srnjakovo stegno, oprazeno in spečeno kakor v najboljši kuhinji. In nič več te ne navežem na vrh, o, nič več... Pa vse samo zaradi tega, ker sva jo tako lepo zaigrala Kosobrinu. Kekec, veš, mislil sem si, da si velik nepridiprav. Pa si vendarle dečko, ki ima glavo na pravem koncu.«

Kekec se je muzal in se je smejal sam pri sebi. Tupatam je pogledal Bedanca od strani in je šel z njim navzgor po strmini. Kekec je bil vesel in zadovoljen, ker se mu je posrečil njegov naklep. Glej, prekanil je Bedanca tako, da mu je obljubil, da ga ne bo nikoli več privezal k drevesu. Pa še celo mastno večerjo mu je obljubil, in to je že nekaj vredno. Zdaj bo Kekec lahko in lepo pomišljal, kako naj popolnoma ukane Bedanca in mu zaigra zadnjo poskočnico. Zato

se je veselil Kekec, samo zato. V svojem veselju bi se bil najrajši postavil na glavo; toda zaradi Bedanca se ni upal.

Prišla sta v Bedančevo koč. Tedaj je rekel Bedanec: »Tu ostani lepo v miru! Pa nikar nič ne misli na beg. Saj veš, da se mi ne moreš nikamor skriti, kjer bi te ne našel. Če se tudi skriješ globoko pod zemljo najdem te, Kekec, in te pograbil. Zato pa ne delaj neumnosti! Jaz grem v gozd po srnjaka, da ga spečem za večerjo. Vrnem se kmalu.«

Bedanec je odšel v gozd. Kekec je gledal za njim, dokler ni izginil tam v goščavi. Potem pa je hitel na trato. Trikrat se je postavil tam na glavo in je zavriskal na ves glas. Njegov vrisk se je razlegnil vseokrog po tihem zagorskem svetu. In tudi Kosobrin je slišal tisti vrisk. Kosobrin je bil pa jezen, da je kar s pestjo zažugal. Zagodrnjal je nevšečno in je rekel potem Meni, ki je ravnokar prignala živinico domov: »Ali ga slišiš, Mena? Ali slišiš, kako vpije nepridiprav? O, mislil sem, da je Kekec pošten pobič. A zdaj vem, da je

nepridiprav kot vsi drugi... Kako pesem si je izmislil o meni! Saj si jo slišala, Mena. Grdo se norčuje iz mene, strašno grdo... Kekec si jo je izmislil v svoji norčavosti, in zdaj me bo dražil Bedanec z njo vse dni, da niti ponoči ne bom mogel spati zaradi te nesrečne pesmi... O, da more biti Kekec tak nepridiprav! Da me more tako osmešiti! Hej...«

In Kosobrin se je jezil in se je grabil za svojo sivkasto brado. »Stric Kosobrin,« je rekla Mena. »Nikar se ne jezite! Saj Kekec ni hudoben. O, nemara si je izmislil to pesem samo za to, da ga je Bedanec odvezal od drevesa... Le meni verjemite in nikar se ne jezite na Kekca!«

A Kosobrin je ni poslušal. Godrnjal je neprestano in se je jezil na Kekca. Premetaval je ves razdražen po izbi in kuhinji in ni našel nikjer miru. »Navil bom temu Kekcu ušesa,« je govoril. »Resnično — strašno mu jih bom navil, pa četudi mi je rešil življenje... Pa da se upa ta nepridiprav — iz poštenih ljudi se upa norčevati! Čakaj me, prismuknjeneč! Še presedalo ti bo in se boš praskal za ušesi...«

In Kosobrin je godrnjal in je odšel na njivico. Tam pa se je obrnil in je zažugal s pestjo preko soteske. Kekcu je zažugal in Bedancu, ki sta ga tako jako zasramovala s svojim petjem. »Čakaj me, Kekec! Samo malo počakaj!« je zavpil. Potem pa se je sklonil in je pričel kopati z motiko na vso moč, da je prst kar frčala okrog njega...

Saj je že tukaj!...

Srček, na polje pokukaj
in glasno zapoj in zaukaj!
Še malo, še malo
in spet
vigred zelena bo tukaj!...
Slišiš skrivnostni šepet?
Vetrček nese ga v svet,
ptičkam ga nese v daljave:
Zdaj, pevke,
vas vabim nazaj
v naš gozd in v naše dobrave!
Solnčece zgodaj že vstaja,
zemlji zaspanki nagaja:
»Ej,
zmrzla sestrica,

glej,
mlada kraljica prihaja!...«
»Pa vendar še ne?! —«
»O, že! Verjemi
in vzemi
žarkov pomladnih cel koš,
da cvetke iz spanja zbudila boš,
da šopek kraljici povila boš...«
In že se zbudilo je cvetje
in novo, mlado zelenje
in novo, novo življenje
in že se pomladil ves svet je...
Kar z mano veselo zaukaj,
saj je kraljica že tukaj!

Anica.